

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/35/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5810010414
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 07. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Bargel
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2012:5810010414.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Pavla Polku a JUDr. Adriany Gallovej, na verejnom zasadnutí konanom 3. júla 2012 prejednal odvolanie podané obžalovaným W. T. proti rozsudku Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/109/2010 zo 17.1.2012 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), c), d) Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/109/2010 zo 17.1.2012.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por.
obžalovaného W. T., nar. XX.X.XXXX v W., trvale bytom Q.,
Ul. X. č. XXX/XX, t.č. vo výkone trestu
v ÚVTOS Prešov,

u z n á v a z a v i n n é h o , ž e :

dňa 6.4.2010 v čase okolo 18.00 h. v rodinnom dome na ulici A. G. XXX/X v Q. od N. T., nar. X.XX.XXXX, pýtal požičať 150,- Eur, kde potom, ako mu tento povedal, že je to veľa a že mu nepožičia, tak W. T. bez dovolenia začal prehľadávať veci v kuchynskej linke, pričom mu z kuchynskej linky zobral všetky osobné doklady, ktoré mal spolu uložené v koženom puzdre, na čo ho N. T. žiadal, aby mu tieto veci vrátil, ináč zavolá políciu a keď W. T. videl, že N. T. ide ku dverám a chce telefonovať, pribehol k nemu, postavil sa pred neho, dal si jednu nohu pred dvere, aby sa nedali otvoriť, a tým ho nechcel pustiť z kuchyne, po tomto si N. T. sadol na posteľ, W. T. podišiel k nemu a oboma rukami doňho silno strčil, na čo sa N. T. prevrátil na posteľ a W. T. sa nad ním zahnal päťou, pričom vykrikoval „zlomím ti ruku, chceš to vidieť, rozbijem ti okuliare, vybijem ti zuby, ak mi nedáš peniaze“, pričom N. T. zo strachu, aby mu neublížil, mu povedal, že mu ich dá, na čo ho W. T. pustil a N. T. spod periny z druhej izby vybral 100,- Eur a tieto mu dal v kuchyni, W. T. zo svojho vrečka nohavíc vybral doklady, ktoré mu predtým zobral, tieto mu dal a z domu odišiel,

t e d a

proti inému použil násilie a hrozbu bezprostredného násillia v úmysle zmocniť sa cudzej veci a uvedený čin spáchal na chránenej osobe - osobe vyššieho veku,

č í m s p á c h a l

zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák., s použitím § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zák.

Za spáchanie tohto zločinu lúpeže a za spáchanie prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák., za ktoré bol uznaný za vinného rozsudkom Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/67/2010 z 25.3.2011, obžalovaného

o d s u d z u j e :

Podľa § 188 ods. 2 Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. z r u š u j e výrok o treste v rozsudku Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/67/2010 z 25.3.2011, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. u k l a d á obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenému N. T., nar. X.XX.XXXX v Q., trvale bytom Q., Ul. A. G. č. XXX/X, škodu vo výške 100,- (jednoto) Eur.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresného súdu v spojení s opravným uznesením súdu prvého stupňa bol obžalovaný W. T. uznaný za vinného zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák. pre skutok, že:

dňa 6.4.2010 v čase okolo 18.00 h. v rodinnom dome na ulici A. armády XXX/X v Q. od N. T., nar. X.XX.XXXX, pýtal požičať 150,- Eur, kde potom, ako mu tento povedal, že je to veľa a že mu nepožičia, tak W. T. bez dovolenia začal prehľadávať veci v kuchynskej linke, pričom mu z kuchynskej linky zobral všetky osobné doklady, ktoré mal spolu uložené v koženom puzdre, na čo ho N. T. žiadal, aby mu tieto veci vrátil, ináč zavolá políciu a keď W. T. videl, že N. T. ide ku dverám a chce telefonovať, pribehol k nemu, postavil sa pred neho, dal si jednu nohu pred dvere, aby sa nedali otvoriť, a tým ho nechcel pustiť z kuchyne, po tomto si N. T. sadol na posteľ, W. T. podišiel k nemu a oboma rukami doňho silno strčil, na čo sa N. T. prevrátil na posteľ a W. T. sa nad ním zahnal päťou, pričom vykrikoval „zlomím ti ruku, chceš to vidieť, rozbijem ti okuliare, vybijem ti zuby, ak mi nedáš peniaze“, pričom N. T. zo strachu, aby mu neublížil, mu povedal, že mu ich dá, na čo ho W. T. pustil a N. T. spod periny z druhej izby vybral 100,- Eur a tieto mu dal v kuchyni, W. T. zo svojho vrecka nohavíc vybral doklady, ktoré mu predtým zobral, tieto mu dal a z domu odišiel.

Za tento zločin mu bol uložený podľa § 188 ods. 2 Tr. zák., za použitia § 43 Tr. zák. a § 38 ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov, pričom na výkon trestu ho súd prvého stupňa zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Zároveň bola obžalovanému uložená povinnosť nahradiť poškodenému N. T. škodu vo výške 100,- Eur.

Proti tomuto rozsudku podal riadne a včas odvolanie obžalovaný, ktoré odôvodnil sám i prostredníctvom obhajcu. V odôvodnení uviedol: „Zotrvávam na svojom vyjadrení, a to, že sa cítim byť nevinný. Je zjavne preukázané, že skutok, z ktorého som obžalovaný, sa nestal. Tu chcem poukázať, že obžaloba nedisponuje žiadnymi relevantne bezpečnými dôkazmi, ktoré by preukázali moju vinu a ktoré by bolo možné opierať o rozhodnutie o mojej vine. Tu ide čisto len o dohady a nie o priame dôkazy. Počas vykonaného dokazovania sa viackrát potvrdila nedôvery-hodnosť poškodeného (údajného), a to napriek tomu, že nebol vykonaný priamy dôkaz potrebný na moje odsúdenie. Ďalej poukazujem na nedostatočný znalecký posudok, nakoľko neboli odobraté žiadne odtlačky a iné stopové prvky. Pričom poškodeného nedôveryhodnosť bola viackrát preukázaná, nakoľko stále menil svoju výpoveď a iné podrobnosti. Mám za to, že sa nepodarilo stopercentne dokázať moju vinu a jednoducho ma odsúdili na základe toho, že som bol viackrát súdne trestaný a mal som súdny spor s údajne poškodeným. Ďalej chcem poukázať na samotné bezdôvodné a nedokázané prekvalifikovanie z ľahšieho trestného činu na zločin. Taktiež mám za to, že je potrebné konfrontovať výpovede s vecnými dôkazmi. Nakoľko jedine správne a zákonné konanie môže vyústiť do spravodlivého rozhodnutia. Váženy krajský súd, nakoľko sa nemôžem dovoliť spravodlivosti na okresnom súde, žiadam vás o spravodlivosť. Nevravím, že som v minulosti nespáchal trestnú činnosť, za ktorú si teraz odpykávam trest, ale za to, čo som nespáchal, predsa nebudem trpieť. Som presvedčený vo vaše spravodlivé rozhodnutie.“

Obhajca obžalovaného v odôvodnení odvolania uviedol: „Okresný súd dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým a právnym záverom ohľadom viny obžalovaného. V konaní pred prvostupňovým súdom nebolo preukázané, že sa stal skutok, z ktorého bol obžalovaný uznávaný vinným, a z uvedeného dôvodu obžalovaný popiera, že by sa mal dopustiť skutku, ktorý mu je v obžalobe kladený za vinu. Jediným dôkazom, na základe ktorého prvostupňový súd uznal obžalovaného vinným, je výpoveď poškodeného, ktorá ale bola spochybnená výpoveďou obžalovaného, ktorý popiera spáchanie skutku a spáchanie skutku ako takého. Prokurátor ani poškodený nepredložili súdu žiaden relevantný dôkaz, ktorý by tvrdenia poškodeného potvrdzoval. Ani jeden. Celé obvinenie a odsúdenie obžalovaného spočíva len na výpovedi jediného svedka - poškodeného (ktorý bol okrem iného v čase údajného spáchania skutku pod vplyvom alkoholu). Máme za to, že vykonaným dokazovaním boli preukázané skutočnosti, ktoré tvrdenia poškodeného vyvracajú resp. jeho tvrdenia oslabujú. Súd len uveril tvrdeniam poškodeného bez toho, že by ich mal preukázané. Je zrejme, v konaní pred súdom nebol predložený relevantný dôkazný materiál, ktorým by sa pochybnosti ohľadne toho, či skutočne k spáchaniu skutku došlo, preukázalo. Jedinými zhromaždenými dôkazmi sú výpovede svedka poškodeného a obžalovaného. Tvrdenia poškodeného ostali osamotené bez existencie ďalších priamych a nepriamych dôkazov. Za daných okolností v absencii akýchkoľvek iných dôkazov (dôkaznej núdze), ktoré by vinu obžalovaného potvrdzovali, mal súd obžalovaného spod obžaloby oslobodiť, pretože na odsúdenie osoby nepostačujú len subjektívne tvrdenia poškodeného, ale na odsúdenie obžalovaného je potrebná nepochybnosť - absolútna istota o tom, že skutok sa stal a skutok spáchal obžalovaný. Táto istota a nepochybnosť nebola v konaní preukázaná. Máme za to, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že sa skutok stal tak, ako to uvádza poškodený, pričom je dostatočne odôvodnený predpoklad, že poškodený si mohol spáchanie skutku vymyslieť pod vplyvom krimi príbehov, ktoré si prečítal na teletexte, ako to uviedol vo svojej výpovedi. Namietame dôveryhodnosť výpovede poškodeného s poukazom: na množstvo alkoholu, ktorý v deň, keď sa mal skutok stať, poškodený požil. Poškodený tvrdil, že obžalovaný sa mu mal vyhrážať, že mu vybijie zuby, vykrúcal mu ruku, hodil ho na posteľ, dvakrát mu zabránil volať políciu. Napriek týmto tvrdeniam poškodeného sa poškodený s obžalovaným stretol aj po údajnom skutku. Zo správania poškodeného smerom k osobe obžalovaného nevyplýva, že by sa skutočne mal stať skutok, ako ho opísal poškodený, a zo správania poškodeného k obžalovanému je ťažké tvrdeniam poškodeného uveriť. U poškodeného je preukázaný motív, za ktorým je možné hľadať možnosť, ako sa mohol poškodený dostať k peňažným prostriedkom, ktoré mu obžalovaný bol povinný vrátiť a doposiaľ tak neurobil, pričom obžalovaný poškodeného oboznámil s tým, že nastupuje do výkonu trestu na 4 roky, a tým sa šance poškodeného na vrátenie peňažných prostriedkov od obžalovaného značne znížili. Napriek tvrdeniam poškodeného, že mu mal obžalovaný v čase páchania údajného skutku brániť, a to dokonca dvakrát, volať na políciu, sám bol túto udalosť nahlásiť na polícii až s odstupom 8 dní. Za dôležitý fakt pokladáme aj to, na základe čoho sa tak poškodený rozhodol urobiť. Poškodený sa rozhodol urobiť oznámenie o skutku na polícii potom, čo si na teletexte prečítal príbeh (krimi príbeh), na základe ktorého usúdil, že „toto sa stalo aj jemu“. My, naopak, tvrdíme, že práve tento príbeh z teletextu mohol a inšpiroval poškodeného k vykonštruovanému príbehu, ktorý si vymyslel s cieľom dosiahnuť výsledok. Podstatné skutkové okolnosti musia vyplynúť z dokazovania aspoň v takej sile, že postačia na dostatočne odôvodnený záver, že konkrétna osoba spáchala konkrétny trestný čin, a to konkrétnym spôsobom. Tieto závery musia byť nepochybné.

V predmetnej trestnej veci pre takéto závery dôkazy predložené neboli. Súd vychádzal len z prezumpcie pravdivosti tvrdenia poškodeného a z prezumpcie nepravdivosti tvrdení obžalovaného, ktorý podľa názoru súdu nijakým spôsobom tvrdenia poškodeného nevyvrátil. Výpoveď obžalovaného skutkovú verziu poškodeného vyvracia. Preto s poukazom na uvedené mal súd postupovať v zmysle zásady v pochybnostiach v prospech obžalovaného a obžalovaného spod obžaloby oslobodiť, pretože v konaní neboli zadovážené žiadne iné dôkazy (okrem výpovede poškodeného), ktoré by jeho tvrdenia dopĺňali a podporovali. Súd mal zobrať do úvahy aj nepriame dôkazy, ktoré spochybňujú vierohodnosť výpovede poškodeného - ako napríklad správanie sa poškodeného k obžalovanému po údajnom spáchaní skutku, časové rozmedzie medzi údajným spáchaním skutku a jeho ohlásením na polícii, skúmaním dôvodov, pre ktoré sa poškodený rozhodol údajný skutok nahlásiť, čo ho k tomu priviedlo, prečo poškodený nevolal políciu bezprostredne po spáchaní skutku, za nezanedbateľný fakt v predmetnej veci svedčí aj množstvo alkoholu, ktorý požil poškodený. Vzhľadom na vykonané dôkazy a absenciu dôkazov, ktoré by výpoveď poškodeného potvrdzovali, bolo namieste použitie zásady "in dubio pro reo". V zmysle uvedených skutočností navrhujeme, aby odvolací súd obžalovaného spod obžaloby oslobodil v celom rozsahu v zmysle ust. § 285 písm. a) Tr. por.“

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a zistil, že odvolanie obžalovaného je dôvodné, ale pre iné skutočnosti, ako uviedol v odvolaní, pretože súd prvého stupňa rozhodol bez toho, aby vo veci vykonal všetky dôkazné prostriedky potrebné pre zákonné rozhodnutie, vo výroku o treste uložil obžalovanému nesprávny trest a aj to podľa nesprávnych zákonných ustanovení a pochybenia sa dopustil i v procesnom postupe na hlavnom pojednávaní a napokon i v právnej vete výroku o vine napadnutého rozsudku.

K procesnému postupu

Súd prvého stupňa na strane 4 svojho rozsudku konštatuje, že: „Súd z pripojených trestných spisov zistil, že rozsudkom Okresného súdu v Námestove, sp.zn. 6T/113/2009 zo dňa 11.5.2010, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného z trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona a z trestného činu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 4 rokov momentálne vykonáva. Skutku, pre ktorý bola podaná obžaloba sa obžalovaný dopustil 6.4.2010. Vzhľadom na uvedené v tomto konkrétnom súdenom prípade bolo namieste uznať obžalovaného vinným a uložiť mu ďalší trest podľa § 43 Trestného zákona.“

Podľa § 278 ods. 2 Tr. por. súd môže pri svojom rozhodnutí prihliadať len na skutočnosti, ktoré boli prebraté na hlavnom pojednávaní, a opierať sa o dôkazy, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané. Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní (č.l. 91) vyplýva, že okresný súd nevykonala na hlavnom pojednávaní ako dôkazné prostriedky pripojené spisy Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/141/2009 a sp.zn. 4T/67/2010, ale prečítal len rozsudky s rovnakými spisovými značkami.

Pri rozhodovaní sa okresný súd opieral o niečo, čo na hlavnom pojednávaní nevykonala. Tým porušil ustanovenie § 278 ods. 2 Tr. por. a navyše na hlavnom pojednávaní nevykonala ďalší dôkazný prostriedok, a to neprečítal podstatný obsah trestného spisu Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/113/2009.

Všetky označené predchádzajúce trestné spisy majú rozhodujúci význam pre správne rozhodnutie súdu vo výroku o treste. Nevykonanie týchto dôkazných prostriedkov a nesprávna aplikácia ustanovenia § 43 Tr. zák. mali za následok nezákonné rozhodnutie okresného súdu vo výroku o treste.

K výroku o vine

Pokiaľ obhajoba v odvolaní poukázala na to, že okresný súd uznal obžalovaného za vinného zo spáchania stíhaného skutku „len“ na základe jediného dôkazu, a to výpovede poškodeného, pričom táto výpoveď je vyvrátená tvrdeniami obžalovaného a nepodporuje ju žiadny ďalší priamy či nepriamy dôkaz, tak je potrebné pripustiť, že obhajoba má pravdu. Áno, obžalovaného z trestnej činnosti usvedčuje „len“ jediný priamy dôkaz, a to „korunný“ svedok - poškodený N. T.. Nič to však nemení na tom, že takýto dôkaz, hoci aj osamotený, by nemohol postačovať na preukázanie viny páchatela. Ak by sa pripustil opak, znamenalo by to, že v prípadoch, kde okrem protichodných výpovedí jediného svedka a obžalovaného by sa vždy musela aplikovať zásada in dubio pro reo, a teda obžalovaný by musel byť vždy oslobodený spod obžaloby. Krajský súd nezastáva názor obhajoby a považuje ho za neudržateľný. Súd hodnotí dôkazy z hľadiska ich zákonnosti, závažnosti, pravdivosti a vierohodnosti, a to každý jednotlivo, ale zároveň i v ich súhrne. Pri hodnotení výpovede svedka súd skúma, či je logická, či sa svedok neodchyľuje od svojej predchádzajúcej výpovede, pričom v prípade odchyľok musí zisťovať, prečo k nim vo výpovedi svedka dochádza. Pri hodnotení dôkazu vychádza z celej výpovede svedka, z rozsahu a závažnosti prípadných rozdielov v jeho výpovediach a z vysvetlenia, prečo k nim došlo. Pravdivosť tvrdení svedka treba posudzovať aj z hľadiska jeho osoby a zistenia, či má motív uvádzať nepravdu a „škodiť“ obžalovanému. Pritom nemožno opomenúť, že svedok na rozdiel od obžalovaného má zákonnú povinnosť vypovedať pravdu, a preto logicky i právne vždy musí platiť prezumpcia pravdivosti tvrdenia svedka, a to až do okamihu, kým nie je preukázaný opak.

V predmetnej veci obhajoba, a to ani pri výraznej snahe, nepreukázala, že by poškodený vypovedal nepravdu o podstatných okolnostiach, a nezistila ani relevantný motív svedka na krivé obvinenie obžalovaného. V odvolaní uvádzané argumenty, že tým, že obžalovaný nastupuje do výkonu trestu odňatia slobody na 4 roky, sa znížia šance poškodenému na vrátenie peňazí od obžalovaného, a teda

to je motív uvádzania nepravdy zo strany poškodeného, považuje krajský súd za pozoruhodné, nie však vyčerpávajúce, pretože ich bolo možné doplniť aj o ďalšie, napríklad:

- obžalovaného nemá rád,
- vypovedal nepravdu, lebo obžalovaný je chudý (tučný),
- klamal, lebo obžalovaný má hnedé oči a to sa mu nepáči, atď.

Obhajoba vždy môže nájsť akýkoľvek motív, prečo korunný svedok klame v neprospech jej klienta. Argumenty však musia byť mimoriadne silné a presvedčivé, aby bolo možné vysloviť, že výpoveď svedka nie je pravdivá. Takéto obhajoba ani pri nadmernej snahe nepredložila a nespochybnila tvrdenie svedka N. T. tak, aby krajský súd mal dôvod korigovať hodnotenie dôkazov okresným súdom. Aj krajský súd považuje výpoveď svedka N. T. za logickú, zrozumiteľnú, presvedčivú, pravdivú a vierohodnú, a teda jej prisudzuje rozhodujúcu dôkaznú silu dostatočnú na preukázanie viny obžalovaného aj bez ďalších podporných dôkazov. Je pochopiteľné, že obžalovaný popiera spáchanie skutku. Využíva tak svoje zákonné právo hoci aj beztrestne klamať. Výpoveď obžalovaného musí súd vždy posudzovať s rešpektom a s ohľadom aj na to, že môže uvádzať nepravdu a tú prezentovať ako jedinou pravdu - svoju. Preto je vždy v prioritnom záujme obžalovaného predložiť súdu svoje alibi, a tak dodať svojim vyjadreniam „punc úplnej pravdivosti“. Obžalovaný tvrdil, že bol v čase činu na mieste činu, pričom len inak interpretuje to, čo sa tam malo stať, resp. nastať. Nepredložil však žiadne alibi, ktoré by celkom nepochybne mohlo výrazne spochybniť výpoveď svedka N. T..

Krajský súd uzatvára, že súd prvého stupňa rozhodol správne, keď priebeh skutkového deja ustálil tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku.

Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu stíhaného skutku, tu okresný súd v právnej vete nedostatočne špecifikoval, o akú chránenú osobu sa jedná. Preto krajský súd pripomína, že v zmysle § 139 ods. 1 Tr. zák. chránenými osobami sú:

- a) dieťa,
- b) tehotná žena,
- c) blízka osoba,
- d) odkázaná osoba,
- e) osoba vyššieho veku,
- f) chorá osoba,
- g) osoba požívajúca ochranu podľa medzinárodného práva,
- h) verejný činiteľ alebo osoba, ktorá plní svoje povinnosti uložené na základe zákona, alebo
- i) svedok, znalec, tlmočník alebo prekladateľ.

Právna veta výroku o vine každého rozsudku musí byť zrozumiteľná, presná a nezameniteľná tak, aby bolo aj z nej zrejmé, aké ustanovenia použil súd na kvalifikovanie skutku, ktorého sa obžalovaný dopustil. V predmetnej veci sa obžalovaný protiprávneho konania dopustil voči osobe vyššieho veku, a teda skutok spáchal aj v zmysle § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zák. Preto krajský súd toto pochybenie okresného súdu napravil a upresnil právnu vetu tak, ako je to uvedené v tomto rozsudku.

K výroku o treste

Krajský súd už vyššie naznačil, že okresný súd pochybil vo výroku o treste, pretože aj k tomuto výroku dospel po chybnom procesnom postupe, keď neprečítal podstatný obsah priložených spisov Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/141/2009, 6T/113/2009 a 4T/67/2010, ktoré úzko súvisia s úvahami o potrebe uloženia súhrnného trestu.

Preto krajský súd pripomína, že pri ukladaní súhrnného trestu nestačí na hlavnom pojednávaní prečítať, postupom podľa § 269 Trestného poriadku, len odpis registra trestov, resp. v spise založené rozhodnutie o predchádzajúcom odsúdení obžalovaného. Súd musí prečítať podstatný obsah trestného spisu, vo vzťahu ku ktorému sa ukladá súhrnný trest, a tak sa oboznámiť so všetkými okolnosťami, ktoré majú byť podkladom pre uloženie súhrnného trestu, a tiež aj s ostatnými rozhodujúcimi okolnosťami pre posúdenie prejednávanej prípadu. Len z odpisu registra trestov, resp. z rozhodnutia nemôže súd objektívne zistiť, či sa na predchádzajúce odsúdenie vzťahuje, resp. nevzťahuje fikcia neodsúdenia (súd mohol rozhodnúť

o osvedčení sa odsúdeného v skúšobnej dobe a táto okolnosť ešte nemusí byť zaevidovaná v odpise registra trestov). (Jtk 19/2010-I)

S ohľadom na uvedené krajský súd na verejnom zasadnutí doplnil dokazovanie a obžalovanému uložil súhrnný trest odňatia slobody vo vzťahu k predchádzajúcemu rozsudku Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/67/2010 a nie ďalší trest, ako to učinil súd prvého stupňa.

K postupu okresného súdu podľa § 43 Tr. zák., a teda k uloženiu ďalšieho trestu krajský súd poznamenáva:

Podľa § 43 Tr. zák. ak súd odsudzuje páchatela za trestný čin, ktorý spáchal predtým, než bol trest uložený skorším rozsudkom vykonaný, a ukladá mu trest rovnakého druhu, nesmie tento trest spolu s doteraz nevykonanou časťou trestu uloženého skorším rozsudkom prevyšovať najvyššiu výmeru dovolenú týmto zákonom pre tento druh trestu. Ak je jedným z týchto trestov trest odňatia slobody, rozumie sa takou najvyššou výmerou doba dvadsiatich piatich rokov alebo trest odňatia slobody na doživotie.

Citované zákonné ustanovenie vo svojej prioritnej podstate znamená obmedzenie, ktoré limituje maximálnu možnú výmeru trestu, ktorý sa má obžalovanému uložiť v prípade, než bol predchádzajúci trest uložený skorším rozsudkom vykonaný.

Použitie tohto obmedzenia prichádza do úvahy len v prípade recidívy, alebo tzv. nepravej recidívy, to znamená, ak bol druhý trestný čin spáchaný po vyhlásení odsudzujúceho rozsudku súdom prvého stupňa za prvý trestný čin, ale ešte pred právoplatnosťou tohto rozsudku (R 10/1974). Z povahy veci vyplýva, že ustanovenie § 43 Tr. zák. sa vzťahuje len na tresty odstupňovateľné (trest odňatia slobody, trest domáceho väzenia, trest povinnej práce, peňažný trest, trest zákazu činnosti, trest zákazu pobytu). Ak je najvyššia prípustná výmera určitého druhu trestu už vyčerpaná skôr uloženým a doposiaľ nevykonaným trestom, nemožno ďalší trest toho istého druhu vôbec uložiť. V takom prípade je potrebné uvažovať o uložení iného druhu trestu. Za takejto situácie upustenie od uloženia ďalšieho trestu podľa § 44 Tr. zák. prichádza do úvahy len v prípade trestu odňatia slobody, napríklad ak skorším rozsudkom bol obžalovanému uložený trest povinnej práce (§ 54 Tr. zák.) vo výmere 300 hodín, v neskoršom rozsudku súd neupustí od uloženia ďalšieho trestu (§ 44 Tr. zák.), ale uloží mu iný druh trestu.

V predmetnej veci, pokiaľ Okresný súd Námestovo skorším rozsudkom, sp.zn. 4T/67/2010 upustil od uloženia ďalšieho trestu s poukazom na rozsudok Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/113/2009, ktorým bol obžalovanému uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky, vôbec nepochopil podstatu ďalšieho trestu a rozhodol nesprávne. Z tohto pochybenia potom pramenila chyba a nesprávne rozhodnutie vo výroku o treste v tejto veci.

Krajský súd preto opakovane zdôrazňuje, že v ustanovení § 43 Tr. zák. je upravené obmedzenie limitujúce maximálnu možnú výmeru trestu, ak by sa mal ako samostatný ukladať taký istý druh odstupňovateľného trestu, ako bol uložený v skoršom rozsudku, za situácie, ak nejde o súbeh skoršieho a neskoršieho trestného činu, pričom skorší trest toho istého druhu ešte nebol vykonaný vôbec, alebo sa vykonal len sčasti. Z povahy veci vyplýva, že sa to týka spravidla trestu odňatia slobody, pretože ak sa ďalší trest má týkať iného druhu trestu ako trestu odňatia slobody, neupustí sa od uloženia ďalšieho trestu (napr. trestu povinnej práce), ale uloží sa iný druh trestu.

Súd prvého stupňa uložil obžalovanému W. T. ďalší trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov, pričom na postup podľa § 43 Tr. zák. neboli splnené podmienky. Súdom prvého stupňa si zrejme neuvedomil, že medzi teraz stíhaným trestným činom zo 6.4.2010 a trestným činom z 1.5.2010, za ktorý bol obžalovaný uznaný za vinného rozsudkom Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/67/2010 z 25.3.2011, je daný viacčinný súbeh a sú splnené všetky podmienky na uloženie súhrnného trestu, a to dokonca za použitia asperačnej zásady. S rozhodnutím o upustení od uloženia ďalšieho trestu sa totižto nespája fikcia neodsúdenia, ako je to pri upustení od potrestania, a preto mal okresný súd obžalovanému ukladať súhrnný trest podľa zásad uvedených v ustanovení § 42 ods. 1 Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák. Pochybenie okresného súdu čiastočne napravil sám krajský súd týmto rozsudkom, keď obžalovanému uložil súhrnný trest, avšak bez použitia asperačnej zásady, lebo odvolanie nepodal prokurátor, a preto krajský súd musel dodržať zásadu zákazu reformatio in peius (zákazu zmeny k horšiemu).

Preto krajský súd rozhodol vo výroku o treste tak, že obžalovanému uložil súhrnný trest odňatia slobody „len“ vo výmere 7 rokov bez použitia asperačnej zásady.

Okresný súd rozhodol správne, keď obžalovaného na výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, pretože na takéto rozhodnutie boli splnené všetky zákonom predpokladané podmienky, a okresný súd nepochybil ani v tom, keď obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenému N. T. škodu vo výške 100,- Eur, nakoľko poškodený si riadne a včas uplatnil nárok na náhradu škody a o výške spôsobenej škody neexistujú žiadne pochybnosti. S ohľadom na to nemal krajský súd dôvod rozhodnúť inak v týchto výrokoch, ako rozhodol súd prvého stupňa, a preto krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.